

Değerli İstinye Ailesi,
Sayın Okurlarımız,

Bültenimizin Temmuz 2024 sayısında, bu yıl 50. yılı idrak edilen Kıbrıs Barış Harekâtı'nı ve Kıbrıs konusu bağlamında Türkiye'nin kamu diplomasisinde karşılaşılan sorunları ele aldık. Kıbrıs Türklüğü, 1950'li yılların ortasından itibaren Rum ve Yunan tarafının adayı Yunanistan'a bağlanma (ENOSİS) ihtirası nedeniyle çok ciddi bir tehdit altına girmiştir. 1950'lerin ortasından itibaren, EOKA terör örgütü tarafından sürekli olarak katliamlara maruz kalan, adayı terk etmeye zorlanan ve yaşadıkları yerleşim yerlerinde amansız bir şekilde izole edilen Kıbrıs Türkleri, Türkiye'nin de çabalarıyla 1960'ta kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Rumlarla birlikte asli unsuru olmuştur. Ne var ki Yunanistan ve Kıbrıs Rumları, bu statüyü ortadan kaldırmak maksadıyla, 1963 yılı sonunda yeniden oluşturulan EOKA-B tedhiş örgütü vasıtasıyla Kıbrıs Türklüğünü ortadan kaldırıp adayı Yunanistan'ın bir parçası yapma mücadelesine girişmişlerdir.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin İngiltere ve Yunanistan ile garantör devletlerinden biri olan Türkiye, bu duruma karşı kayıtsız kalmamış, Kıbrıslı soydaşlarının korunması için her yöntemi denemiştir. Fakat 1974 yılına kadar adada sulh ve sükûnu sağlamak, Kıbrıs Türklerinin can güvenliğini tam olarak sağlamak mümkün olmamıştır. 15 Temmuz 1974 tarihinde EOKA-B lideri Nikos Sampson'un, hâlen "Cumhurbaşkanı" olan Başpiskopos Makaryos'u devirip ENOSİS'e giden yolda "Kıbrıs Helen Cumhuriyeti'ni" ilan etmesi üzerine, garanti anlaşmasından doğan haklarını kullanan Türkiye, 20 Temmuz 1974 günü Kıbrıs adasına başarıyla sonuçlanan amfibik bir harekât düzenlemiş ve 14 Ağustos'ta da başlatılan ikinci bir harekâtle nihai sınırları çizmiştir. Böylece Kıbrıs Türklüğü güvence altına alınmıştır.

Bu harekât, 15 Kasım 1983 tarihinde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin ilan edilmesine vesile olmuştur. Yıllarca Birleşmiş Milletler nezaretinde yürütülen müzakereler sonuç vermemiş ve Kıbrıs için öngörülen çözüm tasavvurları hayata geçirilememiştir. Günümüzde, adada iki toplumlu bir federasyon oluşamayacağı artık ortaya çıkmış, yegâne çözüm olarak iki devletli bir Kıbrıs'ın gerçekçi olduğu anlaşılmıştır.

Kıbrıs konusuna ayırdığımız bu sayımızda, Türkiye ve Kıbrıs Türklüğü için taşıdığı önemin kamu diplomasisine ne ölçüde yansıdığını ele aldık.

Bültenimizde ayrıca, daha önce de sözünü ettiğimiz Almanya'nın Türk dönerini sahiplenme çabalarına karşı yapılan bir başvuru ve bununla ilgili gelişmelere yer verdik.

İyi okumalar diler, saygılarımızı sunarız.

KADAM Yönetim Kurulu

Kıbrıs'ta Etnik Temizlik Nasıl Önlendi?

Kıbrıs Adası, Akdeniz'in üçüncü büyük adasıdır. Tarih boyunca çeşitli güçlerin egemenliği altına girmiş, jeopolitik konumu daima ön planda olmuştur. 1571 yılında, Venedik Cumhuriyeti'nin egemenliğinde olan Kıbrıs, Osmanlı İmparatorluğu tarafından fethedilmiş ve Türk hakimiyetine girmiştir. Kıbrıs, adada yaşayan diğer halklarla birlikte Türklerin de vatanı olmuş, 1878 Berlin Muahedesi ile Büyük Britanya'ya kiralanmış ve Birinci Dünya Savaşı'nda da ilhak edilmiştir. Ada, böylece Büyük Britanya'nın bir sömürgesi haline gelmiştir.

1950'li yıllarda Kıbrıs'ta yaşayan Rumlar, Büyük Britanya'dan ayrılıp adayı Yunanistan'a bağlamak (ENOSİS) maksadıyla EOKA (Ethniki Organosis Kiprion Agoniston: Kıbrıslı Savaşçıların Millî Örgütü) adlı terör çetesi ile 1955 yılında mücadeleye başlamışlar; sadece İngilizlere değil, aynı zamanda Kıbrıs Türklerine de saldırılar düzenlemişlerdir. Bu süre zarfında, çok sayıda masum Kıbrıslı Türk, EOKA teröristleri tarafından katledilmiş; Türk köylüler, evlerini boşaltarak göç etmeye zorlanmışlardır. ENOSİS'e mukavemet eden kim varsa bu etnik temizliğe hedef olmuştur. Yunanistan ve Rumlar, Kıbrıs'ı Türklerden arınmış ve Yunanistan'a bağlı bir ada haline getirmek için emperyalist yayılma politikalarını uygulamaya sokmuşlardır. Türkiye ve Kıbrıs Türkleri, bu saldırılar karşısında hareketsiz kalmamış ve 1 Ağustos 1958 tarihinde güvenliklerini koruma amacıyla Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT) kurulmuştur. Böylece Rumların etnik temizlik çabalarına karşı örgütlenen Kıbrıs Türk Mücahitleri, güçlü bir direnişe geçmişlerdir.

Türkiye'nin, Kıbrıs Türklerini korumak ve adanın bir Yunan adasına dönüşmesini önlemek maksadıyla harekete geçmesiyle, 1950'lerin ortasından itibaren bir dizi diplomatik girişim gerçekleşmiş; Türkiye Cumhuriyeti, Büyük Britanya Krallığı ve Yunanistan Krallığı arasında müzakereler yürütülmüştür. 1959 yılında, Zürih ve Londra Konferanslarında Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulması, Türklerin ve Rumların yeni devletin eşit haklara sahip asli unsurları olması ve Türkiye, İngiltere ve Yunanistan'ın da garantör devletler olması konusunda mutabık kalınmıştır. 16 Ağustos 1960 tarihinde de Kıbrıs Cumhuriyeti kurulmuş, Cumhurbaşkanı Rum, Cumhurbaşkanı Yardımcısının da Türk olması esas olarak kabul edilmiştir.

Rum Terörüne Direnen Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT)

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ömrü çok uzun olmamıştır. Adada, Yunanistan'da hüküm süren faşist Yunan Cuntasının kararıyla, Rum terör örgütü EOKA-B kurulmuştur. 20 Aralık 1963 tarihinde Türklerin topyekûn imhasını amaçlayan AKRİTAS PLANI uygulanmaya başlanmıştır. 24 Aralık 1963 gecesine harekete geçen EOKA-B, adanın çeşitli bölgelerinde Türkleri katletmeye başlamıştır. Kıbrıs Türk Barış Gücü'nde görevli Tabip Binbaşı Dr. Nihat İlhan'ın eşi ve üç çocuğu o gece evlerinde saklandıkları banyo küvetinde acımasızca infaz edilmiştir. Aynı gece adanın pek çok yerinde Türkler katledilmiştir. Toplam 105 Türk köyü yakılıp yok edilmiştir. Türk nüfustan arta kalanlar da göç etmeye zorlanmış ve tamamen dışarıdan izole kantonlara hapsedilmişlerdir. Bu, tam bir soykırımdır. EOKA'nın lideri Yunan Albay Grivas'tı. O günlerde sivil giyimli 20 bin Yunan askerinin adaya getirildiği ve katliamları Kıbrıs Rumları ile birlikte yaptıkları bilinmektedir. Kıbrıs Türklerinin 1974'e kadar sürececek büyük çilesi başlamıştı.

1963 yılının o kanlı Noel gecesinde başlatılan Akritas Planı, Rum ve Yunanlıların Kıbrıs Türklüğünü ortadan kaldırma çabasını yansıtıyordu. Bu tutumlarıyla Rumlara, 1960'da kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin de sonunu getirmiş oldular. 1964 yılında katliamların artması üzerine Türkiye, Ağustos ayında adaya sınırlı bir hava harekâtı düzenledi. 1967 yılı Kasım ayında katliamların artması üzerine Türkiye, yeniden bir harekât kararı aldı. Ancak teknik imkânlarının yetersiz olması, bu harekâtın da yapılmasını engelledi. Geniş çaplı bir harekât için Türkiye'nin henüz hazır olmaması, Kıbrıs Barış Harekâtı'nın 1974 yılına kadar sarkmasına neden oldu.

15 Temmuz 1974 tarihinde Kıbrıs'ta Grivas'tan sonra EOKA terör örgütünün başına geçen Yunan cuntası destekli Nikos Sampson, Kıbrıs Cumhuriyeti fiilen var olmasa da cumhurbaşkanlığı görevini sürdüren Başpiskopos Makarios'u bir darbeyle devirdi ve "Kıbrıs Helen Cumhuriyeti"ni ilan etti. Kıbrıs Türkleri büyük bir soykırımla karşı karşıydılar. Garantör devlet olarak Türkiye bu duruma kayıtsız kalamazdı ve Başbakan Bülent Ecevit'in diplomatik girişimlerinin sonuç vermemesi üzerine Türk hükümeti, 20 Temmuz 1974 Cumartesi sabahı, şafak sökerken batıdan gelen tüm diplomatik baskılara göğüs gererek kara, deniz ve hava kuvvetleriyle Kıbrıs'a amfibik operasyonu başlattı. Türk Silahlı Kuvvetleri ve Kıbrıslı Mücahitler, Rum ve Yunan kuvvetlerini mağlup ettiler. 22 Temmuz günü durdurulan sınırlı harekâtın ardından, Cenevre'de yapılan ve Türkiye, İngiltere, Yunanistan, Türk Kesimi ve Rum Kesimi'nin katıldığı iki müzakerenin başarısızlıkla neticelenmemesi üzerine, 14 Ağustos 1974 günü ikinci bir harekâtla Türk Silahlı Kuvvetleri, bugünkü Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin sınırlarını belirledi. Türk ordusunun eline geçen Rum bölgelerinde, Muratağa, Sandallar ve Atlılar köylerinde Rum terör güçleri tarafından katledilen kadın, erkek, çocuk, genç ve yaşlı Türklerin toplu mezarları keşfedildi. Şayet Türkiye'nin Barış Harekâtı yapılmamış olsaydı, bugün Gazze'de yaşanan veya 1995'de Srebrenitsa'da yaşanan soykırımlardan farksız bir Türk soykırımı ile karşılaşılacaktı.

Türkiye, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşunda yer alan garantör devletlerden biri olarak gerçekleştirdiği 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı ile Kıbrıs adasına barış ve sükûn getirmiş, kan dökülmesine son vermiştir. Aynı zamanda faşist Yunan cuntası da yıkılmış ve Yunanistan'a da demokrasi gelmiştir. Kıbrıs'ın kuzeyinde de "Kıbrıs Türk Federe Devleti" kurulmuştur.

Barış Harekâtı sonrasında başlatılan çözüm arayışları herhangi bir sonuç veremeyince, 15 Kasım 1983 günü Kıbrıs Türk Federe Devleti feshedilerek Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti kuruldu. Kurucu Cumhurbaşkanı Rauf Raif Denktaş oldu. Yeni kurulan devlet, Türkiye Cumhuriyeti tarafından derhal tanındı.

Rumların Katlettiği Türklerin Toplu Mezarları Açılırken

Kıbrıs'ta yıllarca taraflar arasında uzun müzakereler yürütüldü. Bu sonuçsuz müzakerelerin amacı hep çözümdü. Fakat Rum tarafının anladığı “çözüm” daima Kıbrıs'ın tümüyle Rum hükümrânlığında ve Türklerin azınlık olacağı bir yapıydı. Rumlar, Türkleri kesinlikle ve hiçbir zaman eşit ortak olarak kabul etmek istemediler. 2004 yılında Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan'ın adını taşıyan Annan Planı'na bir dizi ödüne razı olan Kıbrıs Türkleri, yapılan referandumda evet derken Rumlar planı reddetti. Böylece gerçekçi olmayan federasyon opsiyonunun hayata geçirilemeyeceği belli oldu. Avrupa Birliği'nin (AB), Türkiye'ye verdiği taahhüte sadık kalmayarak Kıbrıs Rum Kesimi'ni tüm adanın “temsilcisi” sıfatıyla ve ortada bir çözüm yokken tam üyeliğe kabul etmesiyle sorun iyice müzminleşti. KKTC'ye Batı tarafından uygulanan haksız ambargolar hâlen devam etmektedir.

KKTC Kurucu Cumhurbaşkanı Rauf Raif Denktaş (1924-2012)

Rauf Raif Denktaş, Founder and First President of the TRNC (1924-2012)

Artık Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin uluslararası tanınırlığının sağlanması ve uluslararası camianın onurlu ve demokratik bir üyesi olarak yerini alma zamanı gelmiştir. 1974'ten bu yana devam eden barış ve sükûn ortamının korunması, bu tanınmanın sağlanması için en önemli koşul olmaya devam etmektedir.

How was Ethnic Cleansing Prevented in Cyprus?

The island of Cyprus is the third largest island in the Mediterranean. Throughout history, it has been under the sovereignty of various powers, and its geopolitical position has always been at the forefront. In 1571, Cyprus, which was under the rule of the Republic of Venice, was conquered by the Ottoman Empire and came under Turkish rule. Cyprus became the homeland of the Turks, along with the other peoples living on the island. It was leased to Great Britain with the Berlin Treaty of 1878 and annexed during the First World War. The island thus became a colony of Great Britain.

In the 1950s, the Greek Cypriots living in Cyprus started to struggle with the terrorist gang called EOKA (Ethniki Organosis Kiprion Agoniston: National Organisation of Cypriot Fighters) in 1955 with the aim of separating from Great Britain and annexing the island to Greece (ENOSIS). They organized attacks not only against the British but also against the Turkish Cypriots. During this time, many innocent Turkish Cypriots were massacred by EOKA terrorists, and Turkish villagers were forced to evacuate their homes and migrate. Anyone who resisted ENOSIS was the target of this ethnic cleansing. Greece and the Greeks put into practice their imperialist expansionist policies in order to turn Cyprus into an island free of Turks and connected to Greece. Türkiye and the Turkish Cypriots did not remain inactive in the face of these attacks, and the Turkish Resistance Organisation (TMT) was established on 1 August 1958 to protect their security. Thus, the Turkish Cypriot Mucahids, organized against the ethnic cleansing efforts of the Greeks, started a strong resistance.

As Türkiye took action to protect the Turkish Cypriots and prevent the island from becoming a Greek island, a series of diplomatic initiatives took place in the mid-1950s, and negotiations were conducted between the Republic of Türkiye, the Kingdom of Great Britain, and the Kingdom of Greece. In 1959, at the Zurich and London Conferences, it was agreed that the Republic of Cyprus would be established, that Turks and Greeks would be the main components of the new state with equal rights and that Türkiye, Britain, and Greece would be the guarantor states. On 16 August 1960, the Republic of Cyprus was established, and it was agreed that the President would be Greek and the Vice President would be Turkish.

The Republic of Cyprus did not last very long. The Greek terrorist organization EOKA-B was established on the island with the decision of the fascist Greek Junta ruling in Greece. On 20 December 1963, the AKRITAS PLAN for the total annihilation of the Turks began to be implemented. On the night of 24 December 1963, EOKA-B started to massacre Turks in various parts of the island. The wife and three children of Dr. Nihat İlhan, a medical major serving in the Turkish Cypriot Peace Keeping Force, were brutally executed that night in the bathtub where they were hiding in their home. On the same night, Turks were massacred in many parts of the island. A total of 105 Turkish villages were burnt to the ground. The remnants of the Turkish population were forced to emigrate. They were confined to cantons completely isolated from the outside. This was a complete genocide. The leader of EOKA was the Greek Colonel Grivas. It is known that 20 thousand Greek soldiers in civilian clothes were brought to the island in those days and carried out massacres together with the Greek Cypriots. The great ordeal of the Turkish Cypriots that would last until 1974 had begun.

Initiated on that bloody Christmas night of 1963, the Akritas Plan was an attempt by the Greeks to eliminate the Turkish Cypriot community. With this behavior, the Greeks also brought the end of the Republic of Cyprus, established in 1960. In 1964, upon the increase in massacres, Türkiye organized a limited air operation on the island in August. In November 1967, when the massacres increased, Türkiye decided to launch another operation. However, insufficient technical means prevented the operation from being carried out. The fact that Türkiye was not yet ready for a large-scale operation caused the Cyprus Peace Operation to be delayed until 1974.

On 15 July 1974, Nikos Sampson, supported by the Greek junta, who became the head of the EOKA terrorist organization in Cyprus after Grivas, overthrew Archbishop Makarios, who was still holding the presidency, with a coup d'état and declared the "Hellenic Republic of Cyprus." The Turkish Cypriots were facing a great genocide. The Turkish government, as a guarantor state, could not remain unconcerned about this situation, and after the diplomatic attempts of Prime Minister Bülent Ecevit failed to yield any results, at dawn on the morning of Saturday, 20 July 1974, the Turkish Armed Forces launched an amphibious operation to Cyprus with land, naval, and air forces, braving all diplomatic pressures from the West. The Turkish Armed Forces and the Cypriot Mujahids defeated the Greek and Greek forces. On 22 July, after the limited operation was halted, the Turkish Armed Forces

determined the borders of today's Turkish Republic of Northern Cyprus with a second operation on 14 August 1974, following the failure of the two negotiations held in Geneva with the participation of Türkiye, Britain, Greece, the Turkish Cypriots, and the Greek Cypriots. In the Greek areas captured by the Turkish army, mass graves of women, men, children, young, and old Turks massacred by Greek terrorist forces were discovered in the villages of Muratağa, Sandallar, and Atlılar. If Türkiye's Peace Operation had not been carried out, there would have been a genocide of Turks not unlike the genocide in Gaza today or the genocide in Srebrenica in 1995.

Türkiye, as one of the guarantor states involved in the establishment of the Republic of Cyprus, brought peace and tranquility to the island of Cyprus with the 1974 Cyprus Peace Operation and put an end to the bloodshed. At the same time, the fascist Greek junta was overthrown, and democracy came to Greece. In the north of Cyprus, the "Turkish Federated State of Cyprus" was established.

When the search for a solution initiated after the Peace Operation did not yield any results, the Turkish Federated State of Cyprus was dissolved on 15 November 1983, and the Turkish Republic of Northern Cyprus was established. The founding President was Rauf Raif Denktaş. The Republic of Türkiye immediately recognized the newly established state.

For many years, long negotiations were conducted between the parties in Cyprus. The aim of these fruitless negotiations was always a solution. However, the "solution" understood by the Greek Cypriot side was always a structure in which Cyprus would be completely under Greek Cypriot rule and the Turks would be a minority. The Greeks never wanted to accept the Turks as equal partners. In 2004, the Turkish Cypriots accepted the Annan Plan, named after the United Nations Secretary-General Kofi Annan, with a series of concessions, but the Greeks rejected the plan. Thus, it became clear that the unrealistic federation option could not be realized. The problem was further exacerbated by the European Union's (EU) admission of Greek Cypriot Cyprus to full membership as the "representative" of the whole island, without a solution in sight, in breach of its commitment to Türkiye. The unjust embargoes imposed on the TRNC by the West still continue.

It is time for the "Turkish Republic of Cyprus" to be internationally recognized and to take its place as an honorable and democratic member of the international community. This remains the most important condition for the continuation of the peace and tranquillity that has lasted since 1974.

Wie wurde die ethnische Säuberung in Zypern verhindert?

Die Insel Zypern ist die drittgrößte Insel im Mittelmeer. Im Laufe der Geschichte stand sie unter der Oberhoheit verschiedener Mächte, und ihre geopolitische Lage war stets von entscheidender Bedeutung. Im Jahr 1571 wurde Zypern, das unter der Herrschaft der Republik Venedig stand, vom Osmanischen Reich erobert und kam unter türkische Herrschaft. Zypern wurde zusammen mit den anderen auf der Insel lebenden Völkern zur Heimat der Türken, wurde mit dem Berliner Vertrag von 1878 an Großbritannien verpachtet und im Ersten Weltkrieg annektiert. Die Insel wurde somit zu einer Kolonie Großbritanniens.

In den 1950er Jahren begannen die auf Zypern lebenden griechischen Zyprioten, mit der terroristischen Bande EOKA (Ethniki Organosis Kiprion Agoniston: Nationale Organisation der zypriotischen Kämpfer) zu kämpfen, die 1955 die Abspaltung von Großbritannien und den Anschluss der Insel an Griechenland (ENOSIS) anstrebte, und Anschläge nicht nur gegen die Briten, sondern auch gegen die türkischen Zyprioten organisierte. In dieser Zeit wurden viele unschuldige türkische Zyprioten von EOKA-Terroristen massakriert, und türkische Dorfbewohner wurden gezwungen, ihre Häuser zu räumen und auszuwandern. Jeder, der sich ENOSIS widersetzte, war das Ziel dieser ethnischen Säuberung. Griechenland und die Griechen setzten ihre imperialistische Expansionspolitik in die Tat um, um Zypern in eine von Türken freie und mit Griechenland verbundene Insel zu verwandeln. Die Türkei und die türkischen Zyprioten blieben angesichts dieser Angriffe nicht untätig, und am 1. August 1958 wurde die Türkische Widerstandsorganisation (TMT) gegründet, um ihre Sicherheit zu schützen. Die türkisch-zypriotischen Mudschaheddin, die sich gegen die ethnischen Säuberungsaktionen der Griechen organisierten, leisteten also starken Widerstand.

Da die Türkei Maßnahmen ergriff, um die türkischen Zyprioten zu schützen und zu verhindern, dass die Insel zu einer griechischen Insel wurde, kam es ab Mitte der 1950er Jahre zu einer Reihe von diplomatischen Initiativen und Verhandlungen zwischen der Republik Türkei, dem Königreich Großbritannien und dem Königreich Griechenland. 1959 wurde auf den Konferenzen von Zürich und London vereinbart, dass die Republik Zypern gegründet werden sollte, dass Türken und Griechen die Hauptbestandteile des neuen Staates mit gleichen Rechten sein sollten und dass die Türkei, Großbritannien und Griechenland die Bürgerschaftsstaaten sein sollten. Am 16. August 1960 wurde die Republik Zypern gegründet, und es wurde vereinbart, dass der Präsident ein Grieche und der Vizepräsident ein Türke sein sollte.

Die Republik Zypern hielt sich nicht sehr lange. Die griechische Terrororganisation EOKA-B wurde auf Beschluss der faschistischen griechischen Junta, die in Griechenland regierte, auf der Insel gegründet. Am 20. Dezember 1963 begann die Umsetzung des AKRITAS-Plans zur totalen Vernichtung der Türken. In der Nacht zum 24. Dezember 1963 begann die EOKA-B mit Massakern an Türken in verschiedenen Teilen der Insel. Die Frau und die drei Kinder von Dr. Nihat İlhan, einem Major der Medizin, der in der türkisch-zyprischen Friedenstruppe diente, wurden in dieser Nacht in der Badewanne, in der sie sich in ihrem Haus versteckt hatten, brutal hingerichtet. In der gleichen Nacht wurden in vielen Teilen der Insel Massaker an Türken verübt. Insgesamt 105 türkische Dörfer wurden niedergebrannt. Die Reste der türkischen Bevölkerung wurden zur Auswanderung gezwungen. Sie wurden auf Kantone beschränkt, die von der Außenwelt völlig isoliert waren. Dies war ein vollständiger Völkermord. Der Anführer der EOKA war der griechische Oberst Grivas. Es ist bekannt, dass in jenen Tagen 20.000 griechische Soldaten in Zivil auf die Insel gebracht wurden und gemeinsam mit den griechischen Zyprioten Massaker verübten. Die große Tortur für die türkischen Zyprioten, die bis 1974 andauern sollte, hatte begonnen.

Der in jener blutigen Weihnachtsnacht 1963 initiierte Akritas-Plan war ein Versuch der Griechen und Griechen, die türkisch-zyprische Gemeinschaft zu eliminieren. Mit diesem Verhalten leiteten die Griechen auch das Ende der 1960 gegründeten Republik Zypern ein. Im Jahr 1964, als die Massaker zunahmen, organisierte die Türkei im August eine begrenzte Luftoperation auf der Insel. Im November 1967, als die Massaker zunahmen, beschloss die Türkei, eine weitere Operation durchzuführen. Aufgrund unzureichender technischer Mittel konnte die Operation jedoch nicht durchgeführt werden. Die Tatsache, dass die Türkei noch nicht für eine groß angelegte Operation bereit war, führte dazu, dass sich die Friedensoperation auf Zypern bis 1974 verzögerte.

Am 15. Juli 1974 stürzte der von der griechischen Junta unterstützte Nikos Sampson, der nach Grivas Chef der Terrororganisation EOKA auf Zypern wurde, den noch amtierenden Erzbischof Makarios durch einen Staatsstreich und rief die "Griechische Republik Zypern" aus. Die türkischen Zyprioten standen vor einem großen Völkermord. Die türkische Regierung, als Garantiestaat, konnte dieser Situation nicht tatenlos zusehen, und nachdem die diplomatischen Bemühungen von Ministerpräsident Bülent Ecevit ergebnislos geblieben waren, starteten die türkischen Streitkräfte am Samstag, dem 20. Juli 1974, im Morgengrauen eine amphibische Operation mit Land-, See- und Luftstreitkräften auf Zypern und trotzten dabei jeglichem diplomatischen Druck aus dem Westen. Die türkischen

Streitkräfte und die zyprischen Mudschaheddin besiegten die griechischen und griechischen Streitkräfte. Nach dem Scheitern der beiden Genfer Verhandlungen, an denen die Türkei, Großbritannien, Griechenland, die türkischen und die griechischen Zyprioten teilnahmen, legten die türkischen Streitkräfte am 22. Juli, nachdem die begrenzte Operation abgebrochen worden war, in einer zweiten Operation am 14. August 1974 die Grenzen der heutigen Türkischen Republik Nordzypern fest. In den von der türkischen Armee eroberten griechischen Gebieten wurden in den Dörfern Muratağa, Sandallar und Atlılar Massengräber von Frauen, Männern, Kindern, jungen und alten Türken entdeckt, die von griechischen Terrorkräften massakriert worden waren. Wäre die Friedensoperation der Türkei nicht durchgeführt worden, hätte es einen Völkermord an den Türken gegeben, der dem heutigen Völkermord in Gaza oder dem Völkermord in Srebrenica im Jahr 1995 nicht unähnlich gewesen wäre.

Als einer der an der Gründung der Republik Zypern beteiligten Garantiestaaten hat die Türkei mit der Zypern-Friedensoperation 1974 Frieden und Ruhe auf die Insel Zypern gebracht und dem Blutvergießen ein Ende gesetzt. Gleichzeitig wurde die faschistische griechische Junta gestürzt und die Demokratie in Griechenland eingeführt. Im Norden Zyperns wurde der "Türkische Föderierte Staat Zypern" gegründet.

Als die nach der Friedensoperation eingeleitete Suche nach einer Lösung zu keinem Ergebnis führte, wurde der Türkische Föderationsstaat Zypern am 15. November 1983 aufgelöst und die Türkische Republik Nordzypern gegründet. Der Gründungspräsident war Rauf Raif Denktaş. Die Republik Türkei erkannte den neu gegründeten Staat sofort an.

Über viele Jahre hinweg wurden lange Verhandlungen zwischen den Parteien in Zypern geführt. Das Ziel dieser ergebnislosen Verhandlungen war stets eine Lösung. Unter "Lösung" verstand die griechisch-zypriotische Seite jedoch stets eine Struktur, in der Zypern vollständig unter griechisch-zypriotischer Herrschaft stehen und die Türken eine Minderheit sein würden. Die Griechen wollten die Türken nie als gleichberechtigte Partner akzeptieren. Im Jahr 2004 akzeptierten die türkischen Zyprioten den nach dem Generalsekretär der Vereinten Nationen, Kofi Annan, benannten Annan-Plan mit einer Reihe von Zugeständnissen, während die Griechen den Plan ablehnten. Damit war klar, dass die unrealistische Option einer Föderation nicht verwirklicht werden konnte. Das Problem wurde noch dadurch verschärft, dass die Europäische Union (EU) das griechisch-zypriotische Zypern als "Vertreter" der gesamten Insel zur Vollmitgliedschaft zuließ, ohne dass eine Lösung in Sicht war, was einen Verstoß gegen ihre Verpflichtung gegenüber der Türkei darstellte. Die

ungerechten Embargos, die der Westen gegen die Türkische Republik Nordzypern verhängt hat, bestehen weiterhin.

Es ist an der Zeit, dass die "Türkische Republik Zypern" international anerkannt wird und ihren Platz als ehrenwertes und demokratisches Mitglied der internationalen Gemeinschaft einnimmt. Dies ist nach wie vor die wichtigste Voraussetzung für den Fortbestand des Friedens und der Ruhe, die seit 1974 herrschen.

Comment le nettoyage ethnique a-t-il été évité à Chypre ?

L'île de Chypre est la troisième plus grande île de la Méditerranée. Au cours de l'histoire, elle a été placée sous la souveraineté de différentes puissances et sa situation géopolitique a toujours été d'une importance cruciale. En 1571, Chypre, qui était sous la domination de la République de Venise, a été conquise par l'Empire ottoman et est passée sous domination turque. Chypre devint, avec les autres peuples vivant sur l'île, la patrie des Turcs, fut louée à la Grande-Bretagne par le traité de Berlin de 1878 et fut annexée pendant la Première Guerre mondiale. L'île est ainsi devenue une colonie de la Grande-Bretagne.

Dans les années 1950, les Chypriotes grecs vivant à Chypre ont commencé à se battre avec le gang terroriste EOKA (Ethniki Organosis Kiprion Agoniston : Organisation nationale des combattants chypriotes), qui visait la séparation de la Grande-Bretagne et le rattachement de l'île à la Grèce (ENOSIS) en 1955 et organisait des attentats non seulement contre les Britanniques, mais aussi contre les Chypriotes turcs. Durant cette période, de nombreux Chypriotes turcs innocents ont été massacrés par des terroristes de l'EOKA et des villageois turcs ont été contraints de quitter leur maison et d'émigrer. Tous ceux qui s'opposaient à ENOSIS étaient la cible de cette épuration ethnique. La Grèce et les Grecs ont mis en œuvre leur politique d'expansion impérialiste pour faire de Chypre une île libre de Turcs et liée à la Grèce. La Türkiye et les Chypriotes turcs ne sont pas restés inactifs face à ces attaques et, le 1er août 1980, l'Organisation de la résistance turque (TMT) a été créée pour protéger leur sécurité. Les moudjahidin chypriotes turcs, qui s'organisaient contre les opérations de nettoyage ethnique des Grecs, opposaient donc une forte résistance.

La Türkiye ayant pris des mesures pour protéger les Chypriotes turcs et empêcher que l'île ne devienne une île grecque, une série d'initiatives diplomatiques et de négociations entre la République de Türkiye, le Royaume de Grande-Bretagne et le Royaume de Grèce ont eu lieu à partir du milieu des années 1950. En 1959, lors des conférences de Zurich et de Londres, il a été convenu que la République de Chypre serait créée, que les Turcs et les Grecs seraient les principales composantes du nouvel État, avec des droits égaux, et que la Türkiye, la Grande-Bretagne et la Grèce seraient les États garants. Le 16 août 1960, la République de Chypre a été fondée et il a été convenu que le président serait un Grec et le vice-président un Turc.

La République de Chypre n'a pas tenu très longtemps. L'organisation terroriste grecque EOKA-B a été créée sur l'île sur décision de la junte fasciste grecque qui gouvernait en Grèce. Le 20 décembre 1963, la mise en œuvre du plan AKRITAS visant à l'extermination totale des Turcs a commencé. Dans la nuit du 24 décembre 1963, l'EOKA-B a commencé à massacrer des Turcs dans différentes parties de l'île. Cette nuit-là, la femme et les trois enfants du Dr Nihat İlhan, un major en médecine qui servait dans la force de paix chypriote turque, ont été brutalement exécutés dans la baignoire où ils s'étaient cachés dans leur maison. La même nuit, des massacres de Turcs ont été perpétrés dans de nombreuses parties de l'île. Au total, 105 villages turcs ont été incendiés. Les restes de la population turque furent contraints d'émigrer. Ils furent confinés dans des cantons totalement isolés du monde extérieur. Il s'agissait d'un génocide complet. Le chef de l'EOKA était le colonel grec Grivas. On sait qu'à cette époque, 20 000 soldats grecs en civil ont été amenés sur l'île et ont commis des massacres avec les Chypriotes grecs. Le grand supplice des Chypriotes turcs, qui devait durer jusqu'en 1974, avait commencé.

Le plan Akritas, initié lors de cette nuit sanglante de Noël 1963, était une tentative des Grecs d'éliminer la communauté chypriote turque. En se comportant de la sorte, les Grecs ont également amorcé la fin de la République de Chypre, fondée en 1960. En 1964, alors que les massacres s'intensifiaient, la Türkiye organisa en août une opération aérienne limitée sur l'île. En novembre 1967, alors que les massacres s'intensifiaient, la Türkiye décida de mener une nouvelle opération. Cependant, en raison de l'insuffisance des moyens techniques, l'opération n'a pas pu être menée. Le fait que la Türkiye n'était pas encore prête pour une opération à grande échelle a eu pour conséquence de retarder l'opération de paix à Chypre jusqu'en 1974.

Le 15 juillet 1974, Nikos Sampson, soutenu par la junte grecque et devenu, après Grivas, chef de l'organisation terroriste EOKA à Chypre, renversa l'archevêque Makarios encore en fonction par un coup d'État et proclama la "République grecque de Chypre". Les Chypriotes turcs étaient confrontés à un génocide de grande ampleur. Après que les efforts diplomatiques du Premier ministre Bülent Ecevit soient restés infructueux, les forces armées turques ont lancé à l'aube, le samedi 20 juillet 1974, une opération amphibie avec des forces terrestres, maritimes et aériennes à Chypre, défiant toute pression diplomatique de l'Occident. Les forces armées turques et les moudjahidin chypriotes ont vaincu les forces grecques et helléniques. Après l'échec des deux négociations de Genève auxquelles participaient la Türkiye, la Grande-Bretagne, la Grèce, les Chypriotes turcs et les Chypriotes grecs, les forces armées turques ont délimité les frontières de l'actuelle République turque de Chypre du Nord le 22 juillet, après l'interruption de l'opération limitée, lors d'une deuxième opération le 14 août 1974. Dans les territoires grecs conquis par l'armée turque, des fosses communes de femmes, d'hommes, d'enfants, de jeunes et de vieux Turcs massacrés par les forces terroristes grecques ont été découvertes dans les villages de Muratağa, Sandallar et Atlılar. Si l'opération de paix de la Türkiye n'avait pas été menée, il y aurait eu un génocide des Turcs qui n'aurait pas été différent du génocide actuel à Gaza ou du génocide de Srebrenica en 1995.

En tant que l'un des États garants impliqués dans la création de la République de Chypre, la Türkiye a apporté la paix et le calme sur l'île de Chypre lors de l'opération de paix chypriote de 1974, mettant ainsi fin à l'effusion de sang. Parallèlement, la junte fasciste grecque a été renversée et la démocratie a été introduite en Grèce. L'"État fédéré turc de Chypre" a été créé au nord de Chypre.

Lorsque la recherche d'une solution lancée après l'opération de paix n'a pas abouti, l'État fédéré turc de Chypre a été dissous le 15 novembre 1983 et la République turque de Chypre du Nord a été créée. Le président fondateur était Rauf Raif Denktaş. La République de Turquie a immédiatement reconnu l'État nouvellement créé.

Pendant de nombreuses années, de longues négociations ont été menées entre les parties à Chypre. L'objectif de ces négociations infructueuses était toujours de trouver une solution. Par "solution", la partie chypriote grecque a toutefois toujours entendu une structure dans laquelle Chypre serait entièrement sous domination chypriote grecque et où les Turcs seraient une minorité. Les Grecs n'ont jamais voulu accepter les Turcs en tant que partenaires égaux. En 2004, les Chypriotes turcs ont accepté le plan Annan, du nom du

secrétaire général des Nations unies, Kofi Annan, avec une série de concessions, tandis que les Grecs l'ont rejeté. Il était donc clair que l'option irréaliste d'une fédération ne pouvait pas être réalisée. Le problème a été aggravé par le fait que l'Union européenne (UE) a admis la Chypre chypriote grecque en tant que "représentant" de l'ensemble de l'île à devenir membre à part entière sans qu'aucune solution ne soit en vue, ce qui constituait une violation de son engagement envers la Türkiye. Les embargos injustes imposés par l'Occident à la République turque de Chypre sont toujours en vigueur. Il est temps que la "République turque de Chypre" soit reconnue internationalement et prenne sa place en tant que membre honorable et démocratique de la communauté internationale. Cela reste la condition essentielle pour que la paix et le calme qui règnent depuis 1974 perdurent.

كيف تم تجنب التطهير العرقي في قبرص؟

قبرص هي ثالث أكبر جزيرة في البحر الأبيض المتوسط وعلى مر التاريخ، كانت على مر التاريخ تحت سيادة قوى مختلفة وكان موقعها الجيوستراتيجي دائما ذا أهمية حاسمة. في عام 1571، احتلت الإمبراطورية العثمانية قبرص، التي كانت تحت هيمنة جمهورية البندقية، وأصبحت تحت الحكم التركي. أصبحت قبرص مع الشعوب الأخرى التي كانت تعيش على الجزيرة، وأصبحت قبرص موطنًا للأتراك، وتم تأجيرها لبريطانيا العظمى بموجب معاهدة برلين عام 1878 وتم ضمها خلال الحرب العالمية الأولى. وهكذا أصبحت الجزيرة مستعمرة تابعة لبريطانيا العظمى.

في الخمسينيات من القرن العشرين، بدأ القبارصة اليونانيون الذين الإرهابية (إيوكا، المنظمة EOKA يعيشون في قبرص القتال مع عصابة التي كانت تهدف إلى الانفصال عن (EOKA) الوطنية للمقاتلين القبارصة في عام 1955، ونظمت (ENOSIS) بريطانيا وإعادة الجزيرة إلى اليونان هجمات ليس فقط ضد البريطانيين، ولكن أيضا ضد القبارصة الأتراك. خلال هذه الفترة، ذبح العديد من القبارصة الأتراك الأبرياء على يد إرهابيي إيوكا، وأجبر القرويون الأتراك على ترك منازلهم والهجرة. وتم استهداف كل من عارض إيوكا للتطهير العرقي. نفذت اليونان واليونانيون سياسة التوسع الإمبريالي لجعل قبرص جزيرة خالية من الأتراك ومرتبطة باليونان. لم يقف القبارصة الأتراك والقبارصة الأتراك مكتوفي الأيدي أمام هذه الهجمات، وفي 1 أغسطس 1980، تم إنشاء منظمة المقاومة التركية لحماية أمنهم. أبدى المجاهدون القبارصة الأتراك، الذين كانوا ينظمون أنفسهم ضد عمليات التطهير العرقي التي قام بها اليونانيون، مقاومة قوية.

ومع اتخاذ الجمهورية التركية خطوات لحماية القبارصة الأتراك ومنع الجزيرة من أن تصبح جزيرة يونانية، جرت سلسلة من المبادرات والمفاوضات الدبلوماسية بين الجمهورية التركية والمملكة المتحدة ومملكة بريطانيا العظمى ومملكة اليونان منذ منتصف الخمسينيات فصاعداً. في عام 1959، في مؤتمر زيورخ ولندن، تم الاتفاق على إنشاء جمهورية قبرص، وأن يكون الأتراك واليونانيون المكونين الرئيسيين للدولة الجديدة، مع المساواة في الحقوق، وأن تكون كل من تركيا وبريطانيا العظمى واليونان الدول الضامنة. في 16 أغسطس 1960، تأسست جمهورية قبرص وتم الاتفاق على أن يكون الرئيس يونانياً ونائب الرئيس تركيا. لم تستمر جمهورية قبرص طويلاً. فقد تم إنشاء المنظمة الإرهابية اليونانية في الجزيرة بقرار من الطغمة الفاشية EOKA-B اليونانية اليونانية التي كانت تحكم في اليونان. في 20 ديسمبر 1963، بدأ تنفيذ خطة أكريتاس للإبادة الكاملة للأتراك. وفي ليلة 24 ديسمبر 1963، بدأت في ذبح الأتراك في مختلف أنحاء الجزيرة. في تلك EOKA-B منظمة الليلة، تم إعدام زوجة الدكتور نهاد إلهان وأطفاله الثلاثة، وهو رائد طبي يخدم في قوة السلام القبرصية التركية، بوحشية في حوض الاستحمام حيث كانوا مختبئين في منزلهم. وفي الليلة نفسها، ارتكبت مذابح بحق الأتراك في أجزاء كثيرة من الجزيرة. وإجمالاً، تم إحراق 105 قرية تركية. وأجبر من تبقى من السكان الأتراك على الهجرة. وتم حصرهم في كانتونات معزولة تماماً عن العالم الخارجي. كانت إبادة جماعية كاملة. كان رئيس منظمة إيوكا العقيد اليوناني غريفاس. من المعروف أنه في ذلك الوقت تم إحضار 20,000 جندي يوناني بملابس مدنية إلى الجزيرة وارتكبوا مذابح ضد القبارصة اليونانيين. بدأ التعذيب الكبير للقبارصة الأتراك، والذي كان من المقرر أن يستمر حتى عام 1974. كانت خطة أكريتاس، التي بدأت في تلك الليلة الدامية لعيد الميلاد في عام 1963، محاولة من اليونانيين واليونانيين للقضاء على الطائفة القبرصية التركية. وبذلك، بدأ اليونانيون أيضاً إنهاء جمهورية قبرص التي تأسست عام 1960. في عام 1964، ومع اشتداد المذابح، نظمت تركيا عملية جوية محدودة على الجزيرة في أغسطس 1964. في نوفمبر 1967، ومع اشتداد حدة المذابح، قررت تركيا تنفيذ عملية جديدة. ولكن، بسبب عدم كفاية الموارد التقنية، لم يكن بالإمكان تنفيذ العملية. وبما أن تركيا لم تكن مستعدة بعد لعملية واسعة النطاق، فقد تأخرت عملية السلام في قبرص حتى عام 1974.

في 15 يوليو 1974، قام نيكوس سامبسون، الذي كان مدعوماً من المجلس العسكري اليوناني، والذي أصبح بعد غريفاس رئيساً لمنظمة إيوكا الإرهابية في قبرص، بالانقلاب على رئيس الأساقفة مكاريوس الذي كان لا يزال في منصبه، في انقلاب عسكري وأعلن "جمهورية قبرص اليونانية". واجه القبارصة الأتراك إبادة جماعية على نطاق واسع. بعد أن أثبتت الجهود الدبلوماسية التي بذلها رئيس الوزراء بولنت أجاويد عدم جدواها، شنت القوات المسلحة التركية عملية برمائية بقوات برية وبحرية وجوية في قبرص فجر يوم السبت 20 يوليو 1974، متحدية كل الضغوط الدبلوماسية من الغرب. هزمت القوات المسلحة التركية والمجاهدون القبارصة اليونانية واليونانية. بعد فشل مفاوضات جنيف اللتين شاركت فيهما تركيا وبريطانيا واليونان والقبارصة الأتراك والقبارصة اليونانيين، قامت القوات المسلحة التركية بترسيم حدود ما يعرف الآن بجمهورية شمال قبرص التركية في 22 تموز/يوليو، بعد توقف العملية المحدودة، في عملية ثانية في 14 آب/أغسطس 1974. في الأراضي اليونانية التي احتلها الجيش التركي تم اكتشاف مقابر جماعية لنساء ورجال وأطفال وشباب وشيوخ أتراك ذبحوا على يد القوات الإرهابية اليونانية في قرى موراتاجا وساندالار وأتليار. ولو لم يتم تنفيذ عملية السلام في تركيا، لكانت هناك إبادة جماعية للأتراك لا تختلف عن الإبادة الجماعية الحالية في غزة أو الإبادة الجماعية في سربرنيتشا في عام 1995.

وباعتبارها إحدى الدول الضامنة التي شاركت في إنشاء جمهورية قبرص، فقد جلبت تركيا السلام والهدوء إلى جزيرة قبرص خلال عملية السلام في قبرص عام 1974، ووضعت حداً لسفك الدماء. وفي الوقت نفسه، تمت الإطاحة بالمجلس العسكري الفاشي اليوناني وأدخلت الديمقراطية في اليونان. تم إنشاء "دولة قبرص الاتحادية التركية" في شمال قبرص.

عندما فشلت عملية البحث عن حل بعد فشل عملية السلام، تم حل دولة قبرص الاتحادية التركية في 15 نوفمبر 1983، وتم إنشاء جمهورية شمال قبرص التركية. كان الرئيس المؤسس هو رؤوف رؤوف دنكتاش. اعترفت الجمهورية التركية على الفور بالدولة المنشأة حديثاً.

ولسنوات عديدة، جرت مفاوضات مطولة بين الأطراف في قبرص. وكان الهدف من هذه المفاوضات غير المثمرة دائماً إيجاد حل. غير أن الجانب القبرصي اليوناني كان يقصد دائماً بـ "الحل" أن تكون قبرص تحت الحكم القبرصي اليوناني بالكامل وأن يكون الأتراك أقلية. لم يرغب اليونانيون أبداً في قبول القبارصة الأتراك كشركاء متساوين. في عام 2004، وافق القبارصة الأتراك على خطة عنان، التي تحمل اسم الأمين العام للأمم المتحدة كوفي عنان، مع سلسلة من التنازلات، بينما رفضها اليونانيون. وبالتالي كان من الواضح أن الخيار غير الواقعي المتمثل في الاتحاد الفيدرالي لا يمكن أن يتحقق. وقد تفاقمت المشكلة بسبب حقيقة أن الاتحاد الأوروبي قد قبل عضوية قبرص اليونانية القبرصية اليونانية "كممثل" للجزيرة بأكملها في عضوية كاملة دون أن يلوح في الأفق أي حل في الأفق، في خرق لالتزامه تجاه تركيا. لا يزال الحظر الجائر الذي فرضه الغرب على جمهورية قبرص التركية ساري المفعول.

لقد حان الوقت لكي يتم الاعتراف الدولي بـ "جمهورية قبرص التركية" وأن تأخذ مكانها كعضو مشرف وديمقراطي في المجتمع الدولي. ويظل هذا هو الشرط الأساسي إذا ما أريد للسلام والهدوء اللذين سادا منذ عام 1974 أن يدوما.

Kıbrıs ve Türkiye'nin Kamu Diplomasisi

Kıbrıs sorunu ortaya çıkana kadar Türkiye'nin kamu diplomasi alanına karşı fazla ilgili olduğu söylenemez. Soğuk Savaş yıllarında asıl düşman Sovyetler Birliği'ydi ve Batı ittifakının Amerika Birleşik Devletleri öncülüğünde komünizmle mücadele amaçlı bir kamu diplomasisi vardır. Türkiye de o yıllarda algılanan tehdidin dışında farklı bir konuda kamu diplomasisi amaçlı herhangi bir faaliyete girişmemiştir.

1950'lerin ortasında Kıbrıs'ta EOKA'nın önce İngiliz sömürge yönetimine ve aynı zamanda da Kıbrıs Türklerine yönelik terör hareketlerine başlamasıyla birlikte Türkiye'nin de bir Kıbrıs sorunu olduğu ortaya çıkmıştır. Türkiye, adadaki soydaşlarını koruma amaçlı diplomatik faaliyetlerine derhal başlamış, Başbakan Adnan Menderes ve Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'nun üstün çabalarıyla İngiltere ile zorlu müzakereler gerçekleştirilmiştir. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulması 1959 yılındaki Londra Konferansı'nda kararlaştırılmış, Türkiye, İngiltere ve Yunanistan'ın garantörlüğünde 1960 yılında Kıbrıs Cumhuriyeti kurulmuştur. Bu devletin iki asli unsuru Türkler ve Rumlardı. 1963 yılına kadar hayatta kalan bu devlet, Rumların Türkleri yok etmek üzere terör saldırılarına girişmesi üzerine varlığını fiilen bitirmiştir.

Türklerin Kıbrıs'ta karşılaştığı mezalim ve etnik temizliğin dünya kamuoyuna anlatılması çok zor olmuştur. Özellikle ABD'deki Rum lobisi ve Avrupa'daki Yunan etkisi, haklı bir davada mağdur olandan yana herhangi bir anlayış ve sempati gösterilmesini engellemekte başarılı olmuştur. 1964 yılında adada artan zulüm üzerine Türk Hükümeti savaş jetlerini Kıbrıs'a göndermiş, ancak ABD Başkanı Lyndon B. Johnson Başbakan İsmet İnönü'ye gönderdiği bir mektupla Türkiye'yi tehdit etmiş ve Kıbrıs'ta Amerikan silahlarının kullanılmasına müsaade etmeyeceklerini diplomatik olmayan bir dille ifade etmiştir.

Bu gelişmeler sırasında Türkiye'nin dünya kamuoyunu aydınlatıp ikna etmekte başarılı olmadığı bilinmektedir. 1974 yılında Kıbrıs Barış Harekâtı icra edildiğinde, ilk günlerde Yunan cuntasına olan antipati ve devrilen Makarios'a 1955 yılında Bandung Konferansı'nda kurulan Bağlantısızlar Grubu'nun desteği ve dini kimliği nedeniyle de Batı'nın sempatisi Türkiye'ye doğrudan bir tenkit getirmemiştir. Makarios, Cemal Abdülnasır (Mısır) ve Sukarno (Endonezya) gibi liderlerin öncülüğünde kurulan Bağlantısızlar Grubu'nun güçlü bir temsilcisiydi. 14 Ağustos günü harekâtın devam etmesi ve Türkiye'nin aslında Makarios'u geri getirme gibi bir niyetle adaya çıkmadığının anlaşılması üzerine yıpratıcı bir Rum ve Yunan propagandası başlamış, başlangıçta kısa süre gösterilen anlayış yerini kesin bir reddedişe bırakmıştır.

Türkiye'nin ve Kıbrıs Türklüğünün haklı davasını dünyaya anlatmak üzere 1974 yılında tanınmış bazı politikacılarımız hükümetin görevlendirmesi üzerine çeşitli ülkelere giderek Türk tezlerini anlatmışlardır. Ancak bu çabalar, Yunan ve Rum tarafının "haklı", Türklerin de haksız olduğu algısının zayıflatılmasına yetmemiştir. O günden bugüne kadar Kıbrıs konusunda Türkiye'nin "mütecaviz", Rumların da "mağdur" olduğuna ilişkin algı Batı toplumlarında yerli yerinde durmaktadır. KKTC'nin tanınması konusundaki olumsuz tutum bugün de değişecek gibi görünmemektedir.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin 11 Kasım 2022 günü Semerkand'da yapılan Türk Devletleri Teşkilatı'nın 9. Zirvesi'nde teşkilatın "gözlemci üyesi" olma kararı çok önemlidir. 5-6 Temmuz 2024 tarihinde Azerbaycan'ın Şuşa kentinde yapılan Olağanüstü Zirve'ye KKTC Cumhurbaşkanı da davet edilmiştir. Bu girişimler KKTC'nin tanınması yolunda önemli aşamalar olarak değerlendirilmektedir.

Türk Devletleri Teşkilatı Şuşa Zirvesi (5-6 Temmuz 2024)

Kıbrıs meselesi, Türkiye'nin kendine özgü ve milli bir kamu diplomasisine olan ihtiyacını hatırlatmıştır. Önemli atılımlar gerçekleştirilmektedir. Bu atılımların en sonuncusu 28 Temmuz 2024 tarihinde yayımlanan bir kitaptır. Kitabın başlığı aşağıdadır:

SUÇ KİMDE? BUGÜN GEÇMİŞTEN AYRI DÜŞÜNÜLEMEZ/

WHO IS TO BLAME? THE PRESENT CANNOT BE SEPARATED FROM THE PAST

Söz konusu kitabın [www. https://iletisim.gov.tr](https://iletisim.gov.tr) adresinden temin etmek mümkündür.

Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı'nın Yayınladığı Vatandaş Diplomat El Kitabı

Kamu diplomasisi, devletin resmi dış politikasını destekleyen sivil kamu diplomasisi inisiyatifleriyle gerçekleştirilir. Ancak dış politikaya ve diplomasiye aşina olmayanların bu konular hakkında asgari düzeyde bilgi sahibi olmaları elzemdir. İşte bir boşluğu doldurmak üzere Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı "Vatandaş Diplomat El Kitabı"nı yayınlamıştır. Türkçe ve İngilizce yayınlanan küçük formattaki kitap kamu diplomamızın güçlendirilmesine hizmet edecektir. Kitabın içinde şu konu başlıkları bulunmaktadır:

- Takdim (Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan)
- Önsöz İletişim Bakanı Prof. Dr. Fahrettin Altun)
- Vatandaş Diplomat Kimdir?
- Vatandaş Diplomatlara Tavsiyeler
- Türkiye Tarihi
- Türk Kültürü
- Türk Dış Politikasının Temel İlkeleri
- Girişimci ve İnsani Diplomasi
- Uluslararası Terörizmle Mücadele
- 1915 Olayları
- Kıbrıs Meselesi
- Türkiye'nin Doğu Akdeniz ve Ege'deki Hakları
- İnsan Hakları ve Demokrasi
- 15 Temmuz Darbe Girişimi
- Bunları Biliyor muydunuz?
- İrtibat Numaraları